

HOOFDSTUK 1

Vanavond hebben we iets te vieren. Ik zwaai de zware buitendeur van het schoolgebouw open en stap de speelplaats op. Mijn tred is soepel, ondanks de hoge hakken die me al een hele dag pijn doen. Plots lijkt heel deze speelplaats nieuw, ook al ben ik er reeds honderden, nee duizenden keren overgelopen. Alsof ik een pas beginnende leerkracht ben, of een stagiaire. Maar ik weet precies waar de tegels liggen waarover ik vooral niet mag struikelen.

Wat voor een gezicht zou dat zijn? Het nieuwe schoolhoofd van Maria Boodschap languit en met geschaafde knieën op de speelplaats. Haar leesbril weggeslingerd over de betonnen tegels. Dat kappersbezoek van gisteren lijkt ook al eeuwen geleden.

Maar voorlopig gaat alles goed. Ondanks het feit dat ik verschillende glaasjes gedronken heb - meer dan ik mezelf normaal toelaat. Ik ervaar zelfs zoiets als een intensievere waarneming: de basketbalring, de lijnen op en langs het veld, het Christusbeeld.... op de ene of andere manier lijkt het alsof ik dit alles voor het eerst zie. Zo nieuw lijkt het, en tegelijk zo vertrouwd.

Een meter of twee voorbij het standbeeld van Jezus stop ik en draai ik me om.

- Ik wist niet dat schietgebedjes nog iets uithaalden, in deze tijd.

Ik betrap mij er telkens opnieuw op: van Jezus word ik altijd een beetje nerveus. Gewone mannen hebben stinkende sokken,

peuteren in hun neus of surfen internetporno - en meestal elk van deze tekortkomingen tegelijk. Maar Jezus heeft geen enkele van deze onhebbelijkheden. Met zijn perfect getrimde baardje, dat schamele lapje stof voor het heilige der heiligen, die hemelsblauwe klaarkomende ogen, en dan dat sixpack met de steekwonde waaruit je zijn bloed kan drinken tot vergeving van alle zonden..... Hoe kan een vrouw van vlees en bloed ooit opwegen tegen zo'n ideaal?

- Ik begrijp dat het ook voor jou niet makkelijk is, gooi ik er dan maar uit. Aan ieders verlanglijstje voldoen. Jij bent tenslotte Sinterklaas niet.

Kennelijk snapt Hij mijn gevoel voor humor niet. Misschien had ik toch die avondcursus moeten volgen: *Joodse humor voor beginners*.

Ik heb Jezus onlangs beloofd om niet meer te roken. Verdorie, wat heeft me toch bezielde? Nu hang ik hier, met handen en voeten vastgespijkerd aan die belofte. Als een doornen kroon hypothekeert ze mijn kapsel. Een belofte aan Jezus breek je tenslotte niet zo makkelijk.

- Groetjes aan de Papa!?

Toch vreemd dat zijn ogen blauw zijn, bedenk ik. Voor een Hebreeuw. Volgens mij ruikt dat naar oplichting. Maar vandaag ga ik daar geen probleem van maken. Heden namiddag, zo verklaar ik plechtig, mogen Jezus' ogen alle kleuren van de regenboog hebben. Als Hij er zich maar goed bij voelt.

Ik ga door de schoolpoort. Het lage licht verblindt me wanneer ik het J.F. Kennedyplein over stap.

Natuurlijk moet ik weer een half uur naar mijn autosleutel zoeken. Ik overweeg nu al om op mijn stappen terug te keren.

Misschien heb ik hem in het klaslokaal achtergelaten. Uiteindelijk vind ik hem natuurlijk toch en open het portier.

- Miljaar!, foeter ik.

Ik schrik mij een ongeluk. Weer het volume van de luidsprekers vergeten toe te draaien aan het einde van de vorige rit. Mijn oren tuiten. « Take on me » van Aha. De eighties zijn helemaal terug. Posters op mijn meisjeskamer, pins op mijn jas. De videoclip waarin de zanger de vorm aanneemt van een stripfiguur. Nooit gedacht dat die onzin het zou redden tot op vandaag.

De tijd gaat snel. Science-fiction films uit mijn jeugd speelden zich af in 1999.

Opeens denk ik weer aan mama. Naar welke muziek luisterde zij in haar Chrysler Sunbeam uit 1977? Hoe zou zij deze toekomst vinden, als ze er vandaag nog was?

Ik laat de wagen stevig optrekken. Tegelijk zoek ik naar dat microfoonding, hoe heet dat ook alweer? In het handschoenenkastje, bij de asbak... Ik vind *nooit* iets terug wanneer ik het nodig heb.

Natuurlijk mag ik niet doen zoals Ellen, mijn nieuwe adjunct-directeur. Die ooit haar handtas met een grote zwaai op de passagierstoel wierp. Maar daarbij geen rekening hield met het gewicht van jarenlang bij elkaar gespaarde lipsticks, haarspelden, pepermuntjes, kauwgommen (al of niet gebruikt en weer in de verpakking geplet), maaltijdrepen, klantenkaarten, lenshouders, leesbrillen, kortingsbonnen, deodorant, oogschaduw, bongo-bonnen. Toen kraakte er iets.

Eerst *hoorde* ze het kraken, in haar hals. Toen kwam langzaam de onmiskenbare pijn. Ze schreeuwde het uit. Dat deed nog meer pijn. Dus zat er niks anders op dan hem te

verbijten. Zelfs dàt deed pijn... Een nekwervel verschoven. Een zenuw gekneld. Eén maand pijnstillers en dan drie maanden kine. Als gevolg van één ogenblik van onoplettendheid en een niet tijdig opgekuiste handtas.

- Waar zit die headset?

Ik kan hem maar niet vinden in deze zwijnenstal die ik mijn auto noem. In het weekend snor ik van sauna naar supermarkt, van yoga naar vriendinnenweekend met de salariswagen van Kurt. Die is altijd proper.

Ik zal alvast Annelies opbellen, dan zoek ik zo meteen wel verder naar dat microfoonding.

- Hey, Annelies!
- Hey, Ilke!
- Ik heb goed nieuws...
- Je maakt me nieuwsgierig!
- Ik heb het even stil moeten houden.
- Het wordt steeds spannender.
- ...
- Nee, zeg dat het niet waar is. Echt?
- Verachtert heeft het net meegedeeld op de personeels-vergadering.

- Jammer dat ik dat gemist heb! Ik heb de e-mail gelezen waarin hij zei dat er een mededeling ging komen. Maar ik had geen benul. Ik moest met Ruben naar de tandarts deze namiddag.

- Geen probleem. Alles okee met hem?

- Ja hoor, voor een apparaatje. Hij deed er heel stoer over maar in feite was hij wel een beetje bang. Uiteindelijk stelde het allemaal niks voor...

Er komt een WhatsApp-bericht binnen op mijn smartphone.
Van Kurt.

- Alles goed gegaan? x

In het voorbije uur heeft mijn gsm niet stil gestaan. Collega's die niet de kans hebben gehad of te schuchter waren om mij persoonlijk te feliciteren op de personeelsvergadering. Weer andere collega's die het nieuws van mijn benoeming via de geruchtenmolen vernamen.

- Zo'n apparaatje heb ik ook nog gehad als tiener. Ik had daar echt een hartsgrondige hekel aan.

- Zeg, en David, was die ook kandidaat?

- Ik mag dat eigenlijk niet zeggen..., begin ik, maar ik kan gewoon niet liegen tegen Annelies.

- Die ging wel kapot van de jaloezie, zeker?

- Ja, het werd écht wel een beetje gênant.

- Hoezo?

- Ja, je kent hem hé. Altijd meteen...

Ik kijk even in de achteruitkijkspiegel.

- Wel, als je van de duivel spreekt...

- Wat?

- David rijdt achter mij.

- Haha, hij achtervolgt je al. Zie maar dat hij je zo meteen niet in de kant rijdt.

Ik check het nog eens. Maar het is inderdaad David, die aan het stuur van de wagen achter mij zit. Ik besluit om vooral niét heel kruiperig mijn hand op te steken.

- Zeg, is het dan definitief gedaan met lesgeven voor jou?, herneemt Annelies.